

УДК 351.83: 364.4 : 343.72

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-3401-2019-3-22>**Є. В. Соловійов**аспірант кафедри публічної політики та політичної аналітики
Національної академії державного управління
при Президентіві України

РОЗРОБКА НАУКОВО-МЕТОДИЧНОГО ПІДХОДУ ДО ПУБЛІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СТІЙКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ВИМУШЕНИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ У ПРИЙМАЮЧІ СПІЛЬНОТИ

У статті розглянуто процес формування науково-методичного підходу до публічного регулювання стійкої інтеграції вимушених переселенців у приймаючі спільноти. Розроблена «мапа ризиків» процесу публічного регулювання ВВМ через механізми забезпечення ВПО дасть змогу не тільки покращити систему державного і, що особливо важливо, громадського моніторингу ефективності реалізації державного регулювання у сфері ВВМ і забезпечення прав ВПО в Україні за рахунок виділення зрозумілих для спостерігача напрямів моніторингу з індикаторами рівня ризику, але й удосконалити організаційно-економічний механізм підтримки та забезпечення інтеграції ВПО у приймаючі спільноти як такий, що нині вже найкраще відповідає потребам ВПО і не має аврального “ad hoc” характеру, як це було у 2014–2015 рр. І розроблення системи моніторингу, і формування організаційно-економічного механізму підтримки й забезпечення інтеграції нами буде здійснено в наступному параграфі дослідження. Автором уперше запропоновано науково-методичний підхід до публічного регулювання стійкої інтеграції вимушених переселенців у приймаючі спільноти, який пропонує поділ чинників публічного регулювання на дві групи, а саме щодо факторів зовнішнього середовища і щодо базового акценту в механізмі регулювання, а також «мапу ризиків» публічного регулювання у сфері як доречний інструмент попередження незбалансованих та неадресних рішень щодо вимушених переселенців саме з боку органів публічної влади.

Ключові слова: науково-методичний підхід, публічне регулювання, стійка інтеграція, вимушені переселенці.

Постановка проблеми. У 2014 р. внаслідок воєнного конфлікту на Сході України розпочалося переселення жителів Донецької та Луганської областей до інших територій країни. Масштабність явища зумовила необхідність розроблення та впровадження окремого закону, нормативно-правових документів, спрямованих на захист і підтримку прав та свобод внутрішньо переміщених осіб (ВПО, або переселенці).

Згідно з оцінками Міністерства соціальної політики України та УВКБ ООН на середину грудня 2015 р. в Україні було зареєстровано понад 1,6 млн. переселенців. Основними за чисельністю групами серед ВПО є пенсіонери (947 тис. осіб). Чисельність працездатного населення сягнула майже 397 тис. осіб, серед яких переважають жінки. Серед зареєстрованих ВПО 207,2 тис. дітей та 68 тис. інвалідів.

У зв'язку з переміщенням з територій, де проходять бойові дії, більшість представників ВПО втратила джерела існування та роботу, тому можна говорити про виникнення феноме-

на раптової бідності серед представників цієї групи. Водночас досвід інших країн свідчить про те, що для ВПО характерними є високий рівень довготривалого безробіття, бідність, соціальне відторгнення та орієнтованість на використання державної фінансової допомоги як основного джерела існування. Отже, визначення проблем і потреб ВПО, окреслення гострих питань, що є невирішеними для представників цієї групи, є нагальним повсякденним завданням для влади та громадського сектору.

Держава та суспільство виявились не готовими до масштабної внутрішньої міграції, але формування відповідної політики відбувалось досить оперативно. Значну допомогу надали та продовжують надавати міжнародні організації, громадський сектор, потужний волонтерський рух. Нині результати емпіричних соціологічних досліджень демонструють широкий спектр невирішених проблем щодо процесів облаштування переселенців у нових місцях проживання та інтеграції до місцевих громад.

Від самого початку процесу внутрішньої міграції нагальними для ВПО були проблеми, пов'язані із задоволенням гуманітарних потреб (їжею, одягом, медикаментами), пошуком житла та стабільної роботи, що приносить дохід. Результати досліджень, проведених серед жінок і людей похилого віку серед ВПО на початку 2015 р., свідчать про наявність значної частки тих, хто повідомляв про нездатність забезпечити для себе найнеобхідніше. Так, про фінансову неспроможність купити необхідні продукти харчування зазначили 70% опитаних, а 30% повідомили про те, що не могли забезпечити своїм дітям повноцінне здорове харчування. Експертне опитування у серпні 2015 р. показало, що більшість зазначених проблем не втратила актуальності. Зокрема, у деяких інтерв'ю зазначалося, що прибулі до нових місць проживання іноді не могли задовольнити навіть мінімальні потреби в їжі та купити хліб.

Актуальною проблемою залишається забезпеченість сімей переміщених осіб житлом. Зокрема, в Україні досі не існує комплексної політики щодо житла для переселенців, яка б діяла на національному, обласному та місцевому рівнях. Результати досліджень відображають наслідки відсутності такої політики.

Головною особливістю вимушеної внутрішньої міграції є її невизначений термін, тому актуальним є не тільки оцінювання умов облаштування та соціальної адаптації переміщених осіб, але й визначення бажаних індивідуальних стратегій подальшого життєвого шляху, а також розроблення стратегій соціально-економічної політики, спрямованих на адаптацію, інтеграцію та соціальне залучення цієї групи [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідниками, що працювали у розглянутому напрямі, Н. Бочкор, Є. Дубровська, О. Залеська, О. Калашник, Л. Ковальчук, В. Бондаровська, О. Возіянова, О. Григоренко, Т. Гуцаленко, І. Савенець, Ю. Юр, О. Куриленко, Н. Максимова.

Метою статті є розроблення науково-методичного підходу до публічного регулювання стійкої інтеграції вимушених переселенців у приймаючі спільноти.

Виклад основного матеріалу. Проблема низької ефективності державного й навіть публічного регулювання сфери БВМ сьогодні є досить актуальною. Ця актуальність обумовлюється факторами турбулентності українського суспільного середовища й значною обмеженістю державних ресурсів для вирішення

матеріальних проблем ВПО [7]. З огляду на це нині існує запит на оновлені, більш ефективні моделі й методи публічного адміністрування та регулювання, які б забезпечували сталий та стійкий розвиток сфери БВМ в Україні та приносили суспільну користь, більшу суспільну цінність і навіть додану вартість (від бізнесу із залученням ВПО) в умовах несприятливих викликів внутрішнього та зовнішнього середовища. Проблемі підвищення ефективності публічного регулювання сфери БВМ через пропозицію нових інституційних форм соціальної та функціональної інтеграції ВПО присвячено чимало праць вітчизняних і зарубіжних вчених та гуманітарних міжнародних організацій. Однак триваючий військовий конфлікт на Сході, бюджетні проблеми й нові зовнішні виклики деякою мірою девальвують наявні методи управління сферою й формують запит на нові, більш ефективні форми генерації управлінських рішень в контурі вирішення завдань сталого гуманітарного розвитку щодо ВПО. На цьому тлі доцільним є розроблення науково-методичного підходу до публічного регулювання стійкої інтеграції ВПО у приймаючі спільноти, формалізовані критерії якого нами представлені в рамках табл. 1.

На цьому етапі важливим є зауваження щодо розуміння стійкості у врядуванні, зокрема стійкої інтеграції. Довідкова література визначає стійкість як здатність системи зберігати наявний стан під впливом зовнішніх сил. Вочевидь, нас не може влаштовувати нездатність системи (нині – системи управління БВМ) мати чимало проблем і майже не змінюватися під час впливу на неї. Отже, варто виходити з того, що процес інтеграції ВПО є керованим процесом; процесом у заданому, бажаному, цільовому напрямі; процесом, на який ззовні впливають чимало позитивних і негативних (відносно стану системи) чинників; саморегуляція системи до задовільного стану не є можливою. Отже, стійкою інтеграція буде не тоді, коли система не «інтегрується», повертаючись у вихідний стан, а тоді, коли, керовано рухаючись у заданому напрямку, вона може встояти під тиском (або впливом) зовнішніх факторів, що є спільним із соціальною модернізацією.

Ми визначаємо стійку інтеграцію ВПО як процес формулювання, реалізації, оцінювання рішень та дій, пов'язаних зі стійким зближенням і взаємним проникненням соціальних та інших цінностей ВПО у приймаючі громади, що здатне зберігати заданий напрямок рух під тиском

зовнішніх чинників та утримувати таку траєкторію до моменту досягнення чи задоволення основних параметрів керованого руху. Отже, це вказує на дискретність, непостійність руху, що визначається суб'єктом (або консенсусно суб'єктами) публічного регулювання сфери ВВМ загалом і ВПО зокрема.

Таким чином, необхідність оновлення інструментів та методів публічного регулювання сфери ВВМ потребує вирішення низки локальних завдань, які формують фундамент методичного підходу та інструментарного забезпечення стійкої інтеграції ВПО у приймаючі спільноти. Отже, слід визначити рід і видові ознаки поняття «стійка інтеграція» як опорного поняття; визначити методику вимірювання стійкості для досягнення цілей державного управління й моніторингу; дефрагментувати поняття «стала інтеграція» на окремі елементи чи групи елементів, стан яких обумовлює підсумкові параметри стійкості; намітити напрями підвищення стійкості в рамках стратегічного плану першого рівня.

Теоретичний та методологічний аналіз поняття «стійка інтеграція» (“sustainable integration”) формує передумови авторського уточнення цієї категорії. Сійка інтеграція може стати своєрідною альтернативною практикою регулювання складних соціальних процесів (як це зазначено в деяких сучасних працях, що присвячені новітнім глобальним процесам [3; 4]), а керівною ідеєю інтеграції є заклик до більш соціально справедливої, а не швидшої або глибшої інтеграції

через політично прийнятні процеси поколінь. Сійка інтеграція може бути на декількох рівнях, а саме індивідуальному, організаційному, загальнодержавному й навіть на соціальному [6]. На рівні країни стійку інтеграцію ВПО можна визначити як довготривалу здатність місцевої спільноти й національного суспільства приймати та підтримувати співпрацю з внутрішніми вимушеними переселенцями, незважаючи на неоднорідність населення в країні та світоглядні й політичні погляди.

Базовим індикатором стійкої інтеграції ВПО є забезпечення своєчасних та адресних, неволатильних впливів з кумулятивним ефектом на сферу ВВМ (визначених як стратегічні цілі першого й другого рівнів) з підвищувальною динамікою, заданою державними документами планування цієї сфери. При цьому важливо, щоби бажана стала інтеграція ВПО тривала через набуття стійкості регулювання сфери ВВМ і за заданим цільовим вектором.

Раніше вже йшлося про доцільність реалізації державної політики інтеграції ВПО, націленої на використання ВПО для створення нових сильних сторін у приймаючих громадах (стратегія “win-win”). Подальше формування методичного підходу буде здійснюватися в контексті саме розвитку інституційного та економічного потенціалу приймаючих спільнот через повніше залучення, інклюзію ВПО та відповідних важелів, що можуть надаватися зовнішніми суб'єктами, особливо міжнародними організаціями.

Таблиця 1

Формалізація науково-методичного підходу до публічного регулювання стійкою інтеграцією ВПО у приймаючі спільноти

Критерій	Особливість підходу
Роль держави у стійкому розвитку сфери ВВМ	Забезпечення ВПО необхідним доступом до якісних і соціальних та адміністративних послуг, ініціація створення й розвитку, а також подальше стимулювання сталого розвитку місць їх компактного проживання регіональних і місцевих соціально-економічних систем. З часом вплив (втручання) держави стає адресним, дискретним та диференційованим, а формат та інструменти державного впливу задаються комбінацією факторів зовнішнього й внутрішнього середовища.
Об'єкт публічного регулювання	Інституційне та інфраструктурне середовище, що визначає інституційну та ресурсну спроможність, а також стійкість суб'єктів публічного регулювання.
Сутність стійкого розвитку сфери ВВМ	Забезпечення своєчасних та адресних, неволатильних впливів з кумулятивним ефектом на сферу ВВМ (визначених як стратегічних цілей першого й другого рівнів) з підвищувальною динамікою, заданою державними документами планування цієї сфери.
Детермінанти стійкості розвитку сфери ВВМ	На локальному рівні мають місце адміністративні послуги, розвиток малого бізнесу ВПО, поліпшений доступ до кредитних ресурсів, система перекваліфікації ВПО відповідно до місцевих потреб. За викликом середовища існують інституційна, інфраструктурна, соціально-культурна, макроекономічна, внутрішня.
Ключові інструменти державного впливу на розвиток сфери ВВМ	Відновлення інфраструктури на неодокуваних районах Донецької та Луганської областей, житлові програми, програми перекваліфікації, державне співфінансування проєктів, пільгове кредитування інвестиційних проєктів ВПО на умовах, що приваблює більше за ринкові, інституційне та інфраструктурне вдосконалення.

Джерело: складено автором

Під ключовим індикатором ефективності стійкої інтеграції ВПО ми будемо розуміти досягнення певних стратегічних цілей першого рівня. Як правило, такими цілями є комбінація

індикаторів: один індикатор характеризується екстенсивним розвитком сфери ВВМ (наприклад, кількість ВПО, що отримують державну грошову допомогу на утримання), а другий

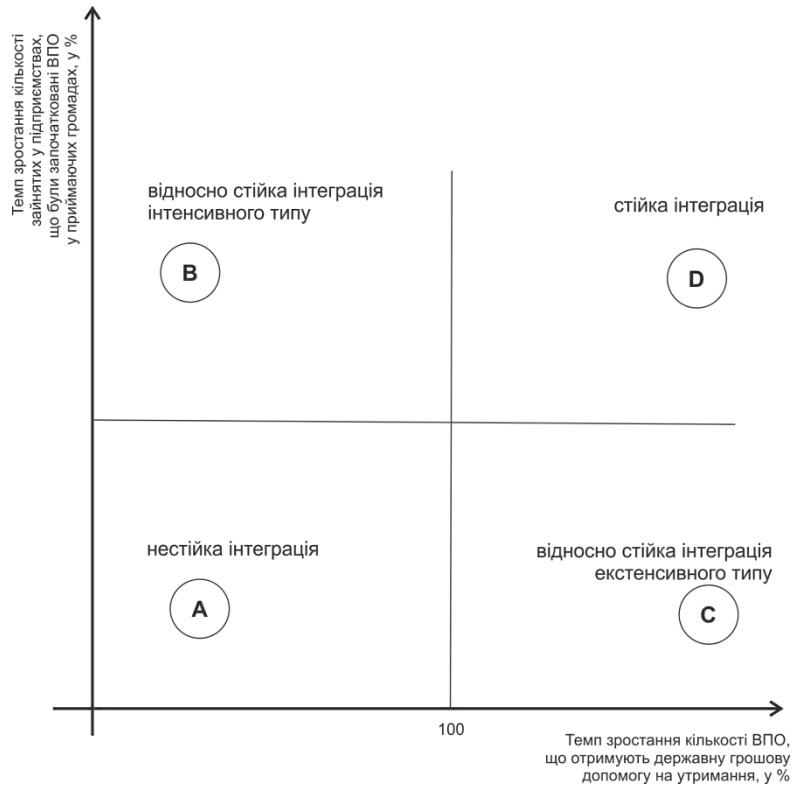

Рис. 1. Візуалізація типу стійкості інтеграції ВПО у приймаючі спільноти (абстрактна модель)

Джерело: складено автором

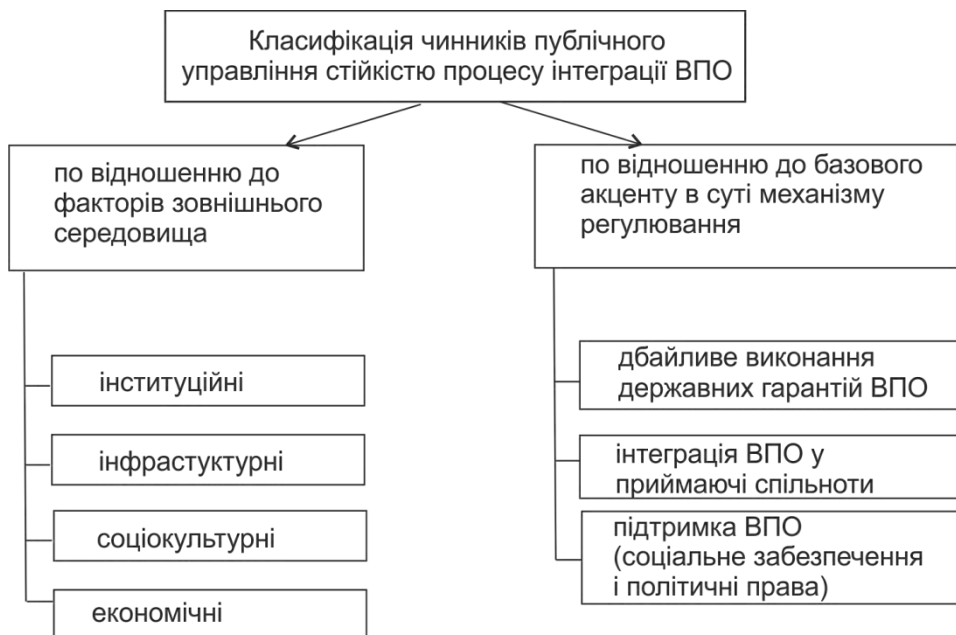

Рис. 2. Дефрагментація факторів публічного управління стійкістю інтеграції ВПО у приймаючі спільноти

Джерело: складено автором

показник характеризується інтенсивним розвитком сфери ВВМ (темп зростання кількості зайнятих у підприємствах, що були започатковані ВПО у приймаючих громадах, або обсягу сплачених податків підприємствами, що були започатковані ВПО у приймаючих громадах). Саме постійний темп зростання значень цих показників буде характеризуватися рухом за заданим вектором у набутті стійкості (у часі) всієї системи публічного регулювання сфери ВВМ. При цьому стійка інтеграція ВПО може бути інтегральною, а також мати специфічну інтенсивність або екстенсивність [2]. Для визначення типу стійкості регулювання сфери ВВМ можна використовувати матрицю, візуалізацію типу стійкості (рис. 1).

Вочевидь, підсумкові індикатори задають позиціонування сфери регулювання ВВМ в матриці стійкості й дають уявлення про характер її регулювання загалом або публічного регулювання зокрема. Так, матриця формує два полярих типу розвитку у сфері та інтеграції, а саме стійкий (D) та нестійкий (A). Окрім цього, визначаються два типи відносно стійкої інтеграції, а саме з переважанням інтенсивного розвитку (B) і з переважанням екстенсивного розвитку (C). Типи стійкості квадрантів B і C можуть вважатися стійкими в короткостроковій перспективі. Так, під час реалізації умовної стратегії «підвищення продуктивності публічного врядування» (наприклад, через діджиталізацію публічних послуг, чим є стратегія державних реформ новообраного Президента України В. Зеленського «Держава в смартфоні») система регулювання може перебувати в квадранті B, а під час реалізації стратегії експансії – у квадранті C.

Позиціонування сфери регулювання ВВМ та його стійкості дає можливість генерувати управлінські рішення, спрямовані на поліпшення низки аспектів діяльності, що позитивно впливають на стійку інтеграцію. Проте ці напрями вказують на векторні зміни, але не визначають об'єкт і предмет.

Для підвищення ефективності процесів публічного управління стійкістю необхідно дефрагментувати елементи її забезпечення. Для цього приготовлена класифікація чинників публічного управління стійкістю процесу інтеграції ВПО за двома критеріями, а саме щодо факторів зовнішнього середовища (загроз) і щодо базового акценту в суті механізму регулювання (гарантуючий механізм, механізм інтеграції, підтримуючий механізм) (рис. 2).

Фактично таке відображення видів стійкості сфери регулювання ВВМ має низку позитивних аспектів.

Типологізація стійкості по відношенню до базового акценту в суті механізму регулювання дає змогу синхронізувати систему моніторингу елементів стійкості із системою збалансованих показників, запропонованих Д. Нортоном і Р. Капланом для бізнесу, або легко зробити декомпозицію за методом аналізу ієрархій для порівняння управлінських відмінностей.

Перехрестя елементів стійкості (а) і (б), тобто по відношенню до загроз і по відношенню до базового акценту, дає підстави закласти інструментальні основи виміру окремих складових сталості публічного регулювання та відповідних механізмів забезпечення у сфері ВВМ.

На підставі перевіреної дефрагментації факторів стійкої інтеграції ВПО по відношенню до зовнішніх ризиків та базового акценту в регулюванні можна розробити «мапи ризиків», що є оригінальним дослідницьким інструментом для зміни уявлення про ключові загрози й риси. Сама «мапа ризиків» процесу публічного регулювання ВВМ через механізми забезпечення ВПО представлена в табл. 2. Зазвичай «мапа ризиків» є матрицею, де матеріал презентується через табличне перетинання принаймні двох ключових ознак, в нашому разі ними є дві ознаки, враховані у рис. 2. У такий спосіб відображаються ключові ризики стійкості й сталості, що визначають співвідношення конкретних цільових акцентів у відношенні до загроз зовнішнього середовища (сторонніх ризиків).

Інституційні ризики процесу публічного регулювання ВВМ через механізми забезпечення ВПО (табл. 2) є ризиками, які обумовлені недосконалістю інституційного середовища у сфері регулювання ВВМ, тобто утворених формальних і неформальних форм взаємодії стейкхолдерів та учасників процесів ВВМ. В їх основі лежать вади, недоліки саме інституцій, тобто формальних утворень з визнаними ролями й статусами, які створені для регулювання тих чи інших відносин у суспільстві. Відповідно, вони є або можуть стати причинами виникнення й наростання «сил тертя» у соціумі, публічному регулюванні [5]. До таких ризиків за акцентом «дбайливе виконання державних гарантій ВПО» можна віднести брак матеріальних ресурсів для матеріального облаштування ВПО в нових місцях помешкання, запізненість індексації соціальної матеріальної допомоги й пенсій

ВПО; за акцентом «інтеграція ВПО у приймаючі спільноти» – неякісну, несвоєчасну професійну перепідготовку для ВПО; за акцентом «підтримка ВПО» – затримки, політичні спекуляції з підготовки, неготовність державної політики щодо підготовки інфраструктури на всіх рівнях до розміщення й облаштування ВПО, а також низький рівень розвитку фінансових інститутів для підвищення доступності капіталу як чинника виробництва й приватної ініціативи ВПО.

Інфраструктурні ризики формуються загрозами недостатності розвитку забезпечувальної державної та комунальної інфраструктури для надання своєчасних і доступних адміністративних послуг, доступу до житла та програм мікрокредитування для ВПО. Відповідно, ризики поділяються таким чином: за акцентом «дбайливе виконання державних гарантій ВПО» виділяються ризик неприйнятності якості соціального житла для потреб ВПО (навіть для оренди) на локальному рівні; за акцентом «інтеграція ВПО у приймаючі спільноти» – складність процедур і брак коштів для програм пільгового іпотечного кредитування будівництва нового житла для ВПО, не наповненість фондів для пільгового мікрокредитування підприємців з числа ВПО; за акцентом «підтримка ВПО» – ризик не наповнення й відсутності житлового фонду в рамках місцевих програм створення житлового фонду соціального призначення і для тимчасового проживання.

Соціокультурні ризики пов'язані із загрозами негативного впливу окремих культурних і соці-

ально-політичних явищ на адресність державної допомоги ВПО і сталість інтеграції ВПО. Відповідно, ці ризики поділяються таким чином: за акцентом «дбайливе виконання державних гарантій ВПО» виділяються патерналізм серед ВПО і неготовність ставати приватними підприємцями, орієнтація на швидку роботу «тут і зараз» [1, с. 85]; за акцентом «інтеграція ВПО у приймаючі спільноти» – наростання соціальної пасивності, бажання повернення «до минулих часів», патерналістських настроїв, політичного реваншизму серед ВПО; за акцентом «підтримка ВПО» з травня 2019 р. є ризик отримання російського (подвійного) громадянства для ВПО, що мешкають у Донецькій та Луганській областях.

Ринкові економічні ризики зумовлені існуванням національних і глобальних трендів розвитку соціально-економічних систем, які можуть як стимулювати, так і суттєво стримувати процеси регулювання сфери ВВМ і саморегуляції (через приватну ініціативу ВПО). Ці ризики мають переважно ринкову кон'юнктуру природу й майже не піддаються цільовому регулюванню на місцевому та регіональному рівнях. Особливі уваги потребують ризики, пов'язані з ринками праці. Відповідно, ці ризики поділяються таким чином: за акцентом «дбайливе виконання державних гарантій ВПО» виділяється ризик схильності ВПО до переїзду в нове місце проживання, що б напружувало місцевих працедавців та ускладнювало роботу соціаль-

Таблиця 2

Інституційні ризики процесу публічного регулювання ВВМ через механізми забезпечення ВПО

Групи ризиків процесу публічного регулювання ВВМ	Основні акценти й завдання публічного регулювання сфери ВВМ для формування каскаду відповідних програм і механізмів публічного регулювання		
	Дбайливе виконання державних гарантій ВПО	Інтеграція ВПО у приймаючі спільноти	Підтримка ВПО (соціальне забезпечення й політичні права)
Інституційні ризики	Брак матеріальних ресурсів для матеріального облаштування ВПО	Несвоєчасна професійна перепідготовка для ВПО	Негнучкість державної політики щодо підготовки інфраструктури на всіх рівнях до облаштування ВПО
Інфраструктурні ризики	Ризик затримок і низької якості соціального житла для ВПО	Група ризиків, пов'язаних зі складністю виділення коштів для програм пільгового кредитування ВПО	Ризик не наповнення та відсутності житлового фонду в рамках місцевих програм створення житлового фонду
Соціокультурні ризики	Патерналізм серед ВПО, неготовність розвивати приватну комерційну діяльність	Наростання соціальної пасивності й політичного реваншизму серед ВПО	Ризик отримання російського (подвійного) громадянства ВПО
Ринкові економічні ризики	Ризик схильності ВПО до переїзду в нове місце проживання	Ризик повільного економічного зростання (або стагнації) України; зростання орендних ставок на житло у великих містах	Небажання й неготовність ВПО отримувати нові кваліфікації та професії

Джерело: складено автором

них служб; за акцентом «інтеграція ВПО у приймаючі спільноти» виділяються ризик повільного економічного зростання (або стагнації) України і, відповідно, падіння попиту на нових працівників у сферах матеріального виробництва; брак вільних вакансій у приймаючих малих містах, особливо у сільській місцевості; зростання навантаження на одне вільне робоче місце у регіонах і великих містах, особливо у секторі матеріального виробництва; ризик відтоку кваліфікованих кадрів з числа ВПО за кордон; ризики опортуністичної поведінки власників житла, придатного для оренди ВПО, зростання орендних ставок на житло у великих містах; за акцентом «підтримка ВПО» – небажання й неготовність ВПО отримувати нові кваліфікації та професії.

Висновки і пропозиції. Задля вдосконалення гарантуючого та підтримуючого механізмів публічного регулювання пропонується здійснити такі зміни: Верховній Раді України – змінити законодавство України задля забезпечення права голосування на місцевих виборах для ВПО; стабільно передбачати у щорічних державних бюджетах України фінансування Комплексної державної програми щодо підтримки, соціальної адаптації та реінтеграції громадян України, які переселилися з тимчасово окупованої території України; центральним органам виконавчої влади – забезпечити належне функціонування Єдиної інформаційної бази даних про ВПО; надалі не пов'язувати факт отримання соціальних виплат залежно від довідки ВПО шляхом внесення відповідних змін до Постанови Уряду «Про здійснення соціальних виплат ВПО» від 5 листопада 2014 р. № 637; спільно з представниками національних та міжнародних неурядових організацій розробити та затвердити механізм виплати всіх видів соціальної допомоги, зокрема пенсій, громадянам, які проживають на не підконтрольних Уряду України територіях Донецької та Луганської областей.

Отже, розроблена «мапа ризиків» процесу публічного регулювання ВВМ через механізми забезпечення ВПО (табл. 2) дає змогу не тільки

покращити систему державного і, що особливо важливо, громадського моніторингу ефективності реалізації державного регулювання у сфері ВВМ і забезпечення прав ВПО в Україні за рахунок виділення зрозумілих для спостерігача напрямів моніторингу з індикаторами рівня ризику, але й удосконалити організаційно-економічний механізм підтримки та забезпечення інтеграції ВПО у приймаючі спільноти як такий, що нині вже найкраще відповідає потребам ВПО і не має аврального “ad hoc” характеру, як це було у 2014–2015 рр. І розроблення системи моніторингу, і формування організаційно-економічного механізму підтримки та забезпечення інтеграції нами буде здійснено в наступному параграфі дослідження.

Список використаної літератури:

1. Вимушені переселенці та приймаючі громади: уроки для ефективної суспільної адаптації й інтеграції : наукова доповідь / за ред. О. Балакіревої. Київ: НАН України, ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», 2016. 140 с.
2. Ager A. Understanding Integration: A Conceptual Framework. *Journal of Refugee Studies*. 2008. Vol. 21 (2). P. 166–191.
3. Begg I. EMU and sustainable integration. *Journal of European Integration*. 2015. № 37 (7). P. 803–816.
4. Nicolaidis K. Sustainable Integration in a Democratic Polity: A New (or not so new) Ambition For the European Union after Brexit. Cambridge : Cambridge University Press, 2015. URL: <http://kalypsonicolaidis.com/wp-content/uploads/2015/02/Sustainable-Integration-Nicolaidis-Final.pdf>.
5. Novak P. Border Politics. Social Movements, Collective Identities, and Globalization. *Journal of Refugee Studies*. 2017. Vol. 30 (1). P. 141–143.
6. Starik M. Toward a Theory of Sustainability Management: Uncovering and Integrating the Nearly Obvious. *Organization & Environment*. 2013. № 24 (1). P. 7–30.
7. Woroniecka-Krzyzanowska D. Internally Displaced Persons and Elections under Military Conflict in Ukraine. *Journal of Refugee Studies*. 2017. Vol. 30 (1). P. 27–46.

Soloviov Ye. V. Development of scientific and methodological approach to public regulation of sustainable integration of internally displaced persons in host communities

The author considers the process of formation of scientific and methodological approach to the public regulation of sustainable integration of internally displaced persons in host communities. Developed a “risk map” of the process of public regulation of the VVM through the mechanisms for ensuring VPO will not only improve the system of state and, most importantly, public monitoring of the effectiveness of the implementation of the state regulation in the sphere of VVM and ensure the rights of IDPs in Ukraine through the allocation of clear to the observer and areas of monitoring with level of risk, and to improve the organizational-economic mechanism of support and integration of IDPs in host communities as such that now already best meets the needs of the University and is not an emergency “ad hoc” in nature, as it was in 2014–2015 And development of the monitoring system, and the formation of organizational-economic mechanism of support and integration of the us will be implemented in the following Chapter of this dissertation research. Author proposed a scientific and methodical approach to public regulation for sustainable integration of the IDPs into the host community, which offers fragmentation factors public regulation into two groups in relation to environmental factors and in relation to the underlying emphasis in the regulatory mechanism and provides a risk map public regulation relevant tool in the prevention of unbalanced and poorly targeted solutions for internally displaced persons by the public authorities.

Key words: *scientific and methodological approach, public regulation, sustainable integration, internally displaced persons.*